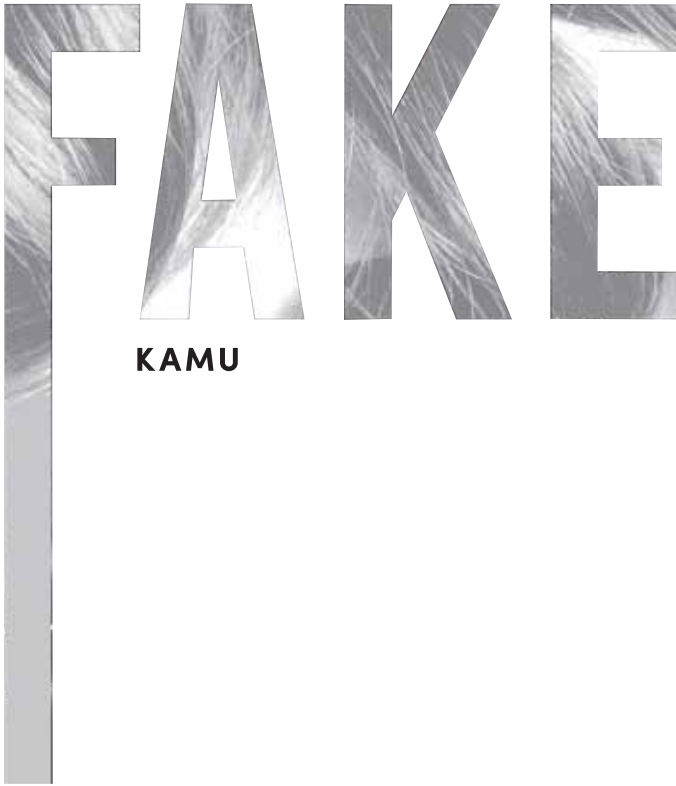

FAKE
K A M U

MADISON KATE

TATE JAMES

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Tate James: *Fake – Madison Kate #3*
Originally self-published in 2020 by Tate James
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Puskás Tímea

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

Borítóterv
Antoaneta Georgieva / Sourcebooks

ISBN 978-963-636-510-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Tate James 2020, 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Puskás Tímea 2026

*Hogy okos döntéseket hozzunk,
és vállaljuk fel a saját hülyeségeinket.*

1. FEJEZET

Archer

– Gratulálok, *Mrs. D'Ath!* Isten hozott a családban!
– A testvérem szavai úgy lógtak a levegőben, mint a halál után megkongatott lélekharang. A francba, pontosan az volt, mert esélytelen, hogy a lány megbocsásson nekem.

Nem bírtam ránézni. A fejem nem volt hajlandó odafordulni, hogy lássam a gyönyörű arcán a borzalmat, és azt, hogy elárulták. Nem is kellett, mert Kody elgyötört arckifejezése mindent elárult, miközben leengedte a fegyvert tartó kezét, és a tekintetével könnyörgött.

A lány viszont nem nézett vissza rá. Néha úgy éreztem, jobban ismerem magamnál. A nyomasztó csend, ami Zane szavait követte, elárulta, miként reagált az új helyzetre. Nem kiabált vagy visított, nem is ütött meg... Mindegy, mennyire reménykedtem, hogy megteszi.

A szemem sarkából láttam, hogy felveszi a lépcsőn heverő összehajtogatott papírokat. Nem nézte meg, csak a farzsebébe tömte, és kurtán biccentett.

– Köszönöm, hogy szóltál – mondta a testvéremnek, jéghideg hangja pedig egyenesen szíven döfött.

Zane meglepően húzta fel a szemöldökét, és újra rám nézett, de nem ismerte őt. Nem érezte a ridegséget, a maró dühöt, ami minden egyes másodperccel gyorsabban kerin-

gett Kate ereiben. Nem volt szemtanúja a hullámvölgyeinek, és fogalma sem volt arról, hogy ez rosszabb, mint az összes együttvéve.

Nekem végem. Totálisan, kibaszottul végem van.

De ennek ellenére újra megtenném. Ha megvehetném, és az enyém lenne minden vagyonával együtt, megint ezt a döntést hoznám? Igen, újra megtenném. Gondolkodás nélkül.

– MK, ez nem az, aminek hangzik – mondta Kody pánikkal átszótt hangon, elfelejtve, hogy fegyvert tart az oldalánál, miközben annak a lánynak könyörög, akibe beleszeretett.

A nő nem figyelt rá. Amint Zane ledobta az igazságbombát, kizárt minket. Mindannyiunkat... mert annak ellenére, hogy én vettem meg, akárcsak egy tehenet a piacon, Kody és Steel a bűntársaim voltak. Tudtak róla, ahogy arról is, milyen szorosan összefonódott az életünk, és mégis titokban tartották.

Így nézve az ő árulásuk sokkal fájdalmasabb. Rávétték MK-t, hogy törődjön velük... és cserébe beleszerettek a lányba. Ez biztosan nagyobb bűn, mint amit én tettem.

Én legalább sosem dugtam meg.

Égő dühvel a szememben néztem a bátyámra, és egy percig minden mást figyelmen kívül hagytam. Megszegték az egyezségünk szabályait, és ez megtorlást kívánt. Újra és újra bizonyítottam Zane-nek, hogy tudom, mit csinálok, de úgy tűnik, a nagy mellek és a selymes, rózsaszín haj elég volt ahhoz, hogy elfelejtse a leckét.

– Főnök – súgta Cass sérült torokkal –, mennünk kéne.

Okos gondolat. Cass gyerekkorom óta ismer, mellettem volt, amikor a nagyapám kiképzett. A pokolba, hiszen

ő maga is átélte azt! Ő – sokkal jobban, mint Zane – értette, hogy mire vagyok képes. Érezte a hangulatváltozásaimat, és felismerte a fenyegető veszélyt.

Zane apró, kegyetlen vigyort villantott rám, mire dühös morgás tört fel belőlem. Azt állította, hogy a Kate halott anyjának járó adósság miatt tette? Szerintem ez faszág. Azért tette, hogy bántson, és sikerült neki. Az a rohadék!

Cass és Zane visszaültek a motorjukra, és beindították azt. Kody zavartan rám nézett, és pontosan tudtam, mit kérdez tőlem. Hagyom, hogy sértetlenül elmenjenek? Valószínűleg nem. De túlságosan jó móka volt meghagyni nekik a szabadság illúzióját, hogy aztán kilőjem a kereküket, mielőtt elhagynák a birtokot. És aztán? Nos... aztán mivel a bátyám megérett arra, hogy megleckéztessen, megmutatom neki, ki a legnagyobb és legrosszabb farkas Shadow Grove-ban.

– Várjatok! – kiáltott Madison Kate, a hangja pedig egy vödör jeges vizet öntött a vérszomjas terveimre. Átlépett a véráztatta szíven – az egyetlen ajándékon a zaklatójától, aminek örültem –, és odament a Kaszások két vezetőjéhez. – Veletek megyek.

Nem várt az engedélyemre, csak felült a motorra Cass mögé, mintha oda tartozna, átölelte a derekát, ami gyilkos szintre emelte a haragomat.

Cass egy kibaszott hullá.

– Vadmacska, ne csináld ezt – könyörgött Steele, a csendes eltökéltsége repedezni kezdett. – Ne menekülj el előlünk. Kérlek, bébi, meg kell minket hallgatnod!

Egy pillanatig azt hittem, a szavai eljutottak hozzá. Ibolyakék szemében fájdalom pislákol, de bármilyen érzélem jobb volt annál a rideg maszknál, amivel elrejtette

az érzéseit. De milyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt. Elfordult Steele-től, mintha nem is létezne.

– Indulj – parancsolta Cassnek csattanó hangon –, már nem maradt itt semmi, ami számítana nekem.

A pasas ennél okosabb volt – elég okos ahhoz, hogy hezitáljon, és a szemöldökét bizonytalanul összehúzza.

– Főnök? – kérdezte Zane-t, akitől utasítást várt.

– Ezt most nem mondod komolyan! – kiáltott Kody, és döbbszerűen rázta a fejét. – Arch, csinálj valamit! Tudod, hogy képes vagy rá!

Zane a szemembe nézett, a szája önelégült, nyertes vigyorra húzódott, mire keserű utálat töltötte meg a testemet. Kurvára ki akartam nyírni. Csak azért lélegzett még, mert a Kaszások vezetőjeként feladata volt. De a haszna gyorsan fogyott.

– MK, ugyan már – próbálkozott újra Steele, és kettőt lépett Cass motorja felé. – *Kérlek*, bízz bennünk! Ne fuss el!

– Archer! – csattant fel Kody. – Mondj valamit! Akármit!

De mégis mi a faszt mondhatnék? Zane nem hazudott. Nem is vezette félre, bár fogalmam sem volt, mi állt a papírokon, mire szolgált bizonyítékkal. De nem is számított, igaz? A pénz gazdát cserélt, a faszkalap apja adósságait rendezték, így a férfi élete megmenekült. Csak az egyetlen gyermekébe került.

Kihagyhatatlan ajánlat.

Amikor semmit sem mondtam, Kate engedett a kíváncsiságának. Tudtam, hogy így lesz. Felemelte a tekintetét, hogy egy feszült, lélekölő pillanatig rám nézzen. Az arckifejezése elkomorult, fájdalmát és dühét gondosan a közöny

álarca mögé rejtette, de tudtam, hogy ott van. Nem bújhatott el előlem.

– Engedd el – mondtam végül, miközben álltam a tekintetét, és nem árultam el magamat. Olyanok voltunk, mint a borsó meg a héja. Egy kapcsolat, amit a véráztatta pokolban kovácsoltak.

– Micsoda? – kérdezte döbbenten Kody, pont akkor, amikor Steele káromkodott.

Engedtem, hogy egy apró mosoly üljön a számra, mert ha valamiben, akkor a feleségem bosszantásában jó voltam. Máris jobb, hogy tudja az igazat, elvégre már egy éve házasok vagyunk.

Boldog kései évfordulót, édes!

– Engedd el – ismétetem, miközben magabiztos elégedettség vegyült a mosolyomba, kordában tartva a bennem lakozó, vonító fájdalmat. – Tudja, hogy nem menekülhet előlem örökké.

Úgy reagált, ahogy számítottam rá. Nem volt nagy dolog, csak egy picit emelte meg a szemöldökét, de az üzenetét tisztán értettem.

Próbáld csak meg, seggfej!

A motorok zúgása megtöltötte a levegőt, ahogy Zane és Cass elhajtottak a feleségemmel, és semmit sem tettem, hogy megállítsam őket. A vérszomjas tervemet olyan gyorsan elvettem, mint ahogy megalkottam, mert tuti, nem lövöm ki őket, ha MK is velük van.

Ezt azok a gazemberek is tudják. Kate volt a pajzsuk, és maguk elé fogják tartani őt, hogy elkerüljék a megtorlást. Ez a tudat egyszerre bosszantott fel és nyugtatott meg. Bármennyire is szerettem volna lemészárolni a Kaszásokat, mert megszegték a szabályokat, és valódi háborúba kezd-

tek ellenem... nem voltam rá képes. Biztonságban fogják tartani a lányt, és őrizni, védelmezni, amiben én eddig súlyos kudarcot vallottam.

Talán jobb lenne, ha Zane-nel és a bűnözőkből álló külön bandájával lógna, legalábbis addig, amíg meg nem szűnik az őt fenyegető veszély.

Mindhárman csendben álltunk, miközben a két motor áthajtott a kapun, majd Kody vádoló pillantással felém fordult. Lehunytam a szememet, de nem rándultam össze. Már azelőtt tudtam, mi következik, hogy az ökle az arcomon csattant volna, és úgy hátrabicsaklott a fejem, hogy csengeni kezdett a fülem.

Ezt megérdemeltem. Még többet is.

– Ez a te hibád, Arch – sziszegte Kody, és gyilkos tekintettel figyelte, ahogy visszahunyorgok rá, majd megtapogatom az ajkamat. Szétnyílt, de megkockáztatom, hogy sokkal rosszabbat akart velem művelni. – Ezt az egészet elkerülhettük volna, ha már a kibaszott kezdetektől fogva őszinte vagy vele!

Közömbösen megrántottam a vállamat, ami teljesen ellentétben állt a bennem ordító aggodalommal.

– Nos, tudod, mit mondanak a törtéteken való rágódásról. Majd túl lesz rajta.

Ezúttal nem számítottam az ütésre – annak ellenére, mennyire rászolgáltam –, mert Steele-től származott, és a vesémre célzott. Lehet, hogy nem érdekli a versenyszintű harc, de évek óta velem és Kodyval edz. Ez a seggfej kemény ütéseket osztogat.

– Elbasztad, és magaddal rántottál minket is – morogta Steele, a keze ökölbe szorítva maradt, mintha tovább akarna ütni. – Kurvára nem versz át senkit ezzel a közö-

nyös hozzáállással, Arch. Az, hogy nem voltál hajlandó megdugni őt, nem jelenti azt, hogy nem estél bele úgy, mint mi.

Felmordultam, de nem tudtam hangosan tiltakozni. Mert nem volt igaza. Azért tartottam magamtól távol, mert tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap. Ő is ugyanezt tette volna.

Mindketten undorodva, csalódottan néztek rám, majd minden további szó nélkül visszamentek a palotába – az én palotámba. Érthető, mivel szó szerint nem maradt semmi, amit mondhattak volna. Semmivel nem tudták visszacsinálni az egy évvel ezelőtti cselekedetemet, és semmi nem tudta helyrehozni a szívfájdalmat, amit most Kate érez.

Leültem a lépcsőre a véres húshalom mellé, ami egykor egy erőszaktevő Kísértet volt. Kate zaklatója és köztem egyre több hasonlóság van, több, mint eredetileg hittem, főleg, mert személyesen Kodyt küldtem, hogy nyírja ki ezt a rohadt Kísértetet.

Megdörzsöltem a borostámat, és nagyot sóhajtottam. Kibújt a szög a zsákból, és most ki kell találnom, hogyan tovább. Egyáltalán haza szeretném őt hozni?

Ez persze nem is volt kérdés, mert mélyen, legbelül, tudtam a választ. Évek óta tudtam, azóta, amióta a rettegett tizenegy éves lány kezét fogtam, és az ablakon át néztem, miközben az apám kivégzett egy férfit.

Megbántam a döntéseimet? Kurvára nem. Ő a tulajdonom, és ez azt jelenti, hogy biztonságban van. Nem kell szolgálnia, de ami mindennél fontosabb... az *enyém*. És ezt sosem tudja megváltoztatni.

2. FEJEZET

Madison Kate

Izgalom költözött a gyomromba, ahogy Bree befordult a Shadow Grove Egyetem ismerős felhajtójára. Négy hét telt el a Danvers-birtok – bocsánat, D'Ath-birtok – lépcsőin lejátszódó események óta, és még nem álltam készen az új helyzetre. De sajnálatos módon az egyetem nem halasztotta el miattam a szemeszter kezdetét, ezért nem tudtam tovább pátyolgatni a mentális egészségemet Bree aspeni faházában, így eljöttünk.

– Szerintem nem lesznek itt – találgatott Bree egy reményteli vállrándítással. – Nem azt mondtad, hogy Steele a záróvizsgák után végez?

Nagyot sóhajtottam, és kinéztem az ablakon. Még mindig havazott, de nem volt olyan varázslatos, mint Aspenben. A síparadicsomban van valami különleges, ami teljesen kizárja a való világot. Csendesebb és otthonosabb. Annyira könnyű volt elfelejteni minden valós problémát, amikor négy héten át csak azzal kellett foglalkoznom, hogy elérjem az első síliftet, és ha hazaérek, forralt bort igyak.

– Nem akarok róluk beszélni, Bree – mondtam fáradtan morogva. Csak az előző délután értünk vissza Aspenből, és a nap hátralevő részét azzal töltöttem, hogy az új

lakásomat dekoráltam. Valamiért a fejembe vettem, hogy ki *kell* festenem a hálót, mielőtt beköltözök, ezért Bree átjött egy üveg borral és kínai kajával, és a fél estét lakberendezéssel töltöttük.

Beharapta az ajkát, és szégyenlős pillantást küldött felém, mielőtt leparkolt egy távolabbi, üres helyre. Mindketten elaludtunk, ezért szerencse, hogy találtunk egyáltalán helyet.

– Igen, persze – mondta bólogatva. – Többé nem említtem meg őket, akiket nem nevezünk a nevükön.

Kiszálltunk a kocsiból, és megborzongtam a hidegtől a pulcsimban, mielőtt felvettem a kabátomat. Bree megnézte a telefonját, csajosan elmosolyodott, és nem tudtam megállni, hogy én is mosolyogjak.

– Dallas? – kérdeztem, mire elpirult.

– Aha – válaszolt szűkszavúan és zárkózottan, majd visszatette a telefonját a táskájába. – Csak sok szerencsét kíván az első napon.

– Ja, persze hogy ezt mondta. – Felnevettem. – Ha ez igaz lenne, nem pirultál volna el így.

Azután, ami Archer küzdelmének éjszakáján történt, Bree és Dallas gyorsan megbeszéltek mindent. Egyikük sem hozta fel újra a történeteket – amikor Bree azt hitte, Dallas rám hajt –, és úgy tűnt, teljesen odáig vannak egymásért. Annyira örülök nekik.

Egyszer meglátogattott minket Aspenben karácsony után, de ezenkívül minden titokban zajlott: késő esti telefonhívások és mocskos üzenetek. Baromi édes volt. Reményt adott, hogy egy nap talán tovább tudok lépni a három időzített bombától, amik felrobbantak a szívemben, és szét-szóródtak a hamis Danvers-birtok lépcsőin.

– Nem tudod, sikerült-e Scottnak átkerülnie ide? – kérdezte Bree, és belém karolt, ahogy az előadóterem felé tartottunk. – Elég határozottnak tűnt. – Vonogatta a szemöldökét, mire unottan ránéztem.

– Hagyd abba – motyogtam, és éreztem, hogy ezúttal én pirulok el. Csakhogy az enyém nem az a bolyhos, szeretetteljes izzás volt, amit ő érzett Dallas mocskos üzenetei miatt. Az enyém inkább szégyen... azt hiszem. – Csak tette magát, hogy lefeküdjek vele.

– Na, nem mondd! – nevetett fel Bree.

Scott-tal egy hosszú, havon töltött nap végén találkoztunk este egy aspeni bárban. Részmunkaidős snowboard-oktató volt, és elég egyértelműen randizni hívott. Vissza-utasítottam – hála a férfiakba vetett súlyosan megcsorbult bizalmamnak és az összetört szívemnek –, és a következő hetekben egészen jó barátunkká vált. Egy flörtölős pasi, aki nem rejtette véka alá, hogy vonzódik hozzám, de mindenekelőtt egy barát.

Amikor eljött az ideje, hogy hazautazzunk Shadow Grove-ba, Breevel pakolni kezdtünk, és Scott kijelentette, hogy át fog jelentkezni a Newton Egyetemről. Mind eléggé becsíptünk, ezért csak nevettünk, de ő másnap azzal az ígérettel távozott Aspenből, hogy hétfő reggel találkozunk.

– Nos, menő lenne, ha tényleg meglépte volna – tettem hozzá elgondolkodva. – Jól jönne még egy pár barátságos fickó.

– Ugyan már! – horkant fel Bree. – Mintha szükség lenne rajtam kívül bárki másra. Gyerünk, menjünk be és tanuljunk valamit! – Szorosabban az oldalához bújt, és szinkronban sétálva mentünk be a főépületbe, annak ellenére, hogy minden egyes lépéssel idegesebb lettem.

Mennyi az esélye annak, hogy egyik srácot sem látom? Valószínűleg kevés.

Azért hagytuk ott Shadow Grove-ot, és mentünk Aspenbe, mert folyamatosan megpróbáltak rávenni, hogy beszéljek velük. Legalábbis Kody és Steele. Archertől semmit sem hallottam. Nem hívott, nem is írt, nem jelent meg hívatlanul Bree ajtajában... Semmi.

Archer D'Ath.

A férjem.

A tény beismerésére görcsbe rándult a gyomrom, és a magabiztos lépteim lelassultak. Zane aznap a házassági anyakönyvi kivonatomat adta át. Egy olyan házasságát, amin ott sem voltam, de a jogi tanácsadóm azt mondta, ezt nehéz lesz a bíróságon bizonyítani. A kivonaton lévő aláírás nagyon hasonlított az enyémhez, és az apám a gyámomként engedélyezte. A dokumentum a tizennyolcadik születésnapom előtt készült, amikor még kiskorú voltam.

A másik dokumentum, amit Zane adott, egy bankszámlakivonat volt, ami számos *hatalmas* pénzmozgást mutatott a házasságom megkötése napján. Nem volt gyomrom ahhoz, hogy mélyebbre ássam magam a számokban, de kitaláltam, pontosan mit jelentettek. Archer kifizette az apám tartozásait, és cserébe megkapott... *engem*.

De miért? Nem értettem. A kényszerházasságért fizetett összeg több mint tízszer nagyobb volt, mint az örökségem. Akkor *miért* fizetett ennyit? Biztos nem azért, hogy szexrabszolgát csináljon belőlem, mint a dédnagyapja, amikor olyan sok évvel ezelőtt megvásárolta Anát. Szinte könnyörgtem, hogy basszon meg, és nem volt hajlandó megtenni. Akkor mégis mi a francért költötte el rám azt a sok pénzt?

Az biztos, hogy nem a ragyogó személyiségemért.

Hacsak ez nem egy szörnyen beteg módja annak, hogy manipuláljon. Talán ezért nincs baja azzal, hogy a haverjai kiélik magukat rajtam, mert tudja, hogy egy nap a nyakamra fogja tenni a nyakörvet, és akkor megránthatja a porázt.

A kurva életbe! Már azzal tályog nőtt a gyomromban, ha végiggondoltam a lehetőségeket, pedig Aspenben olyan jól sikerült kivennem a fejemből az egészet. Lehet, hogy Scott is segített benne. Amikor a közelemben volt, annyira sok figyelmet fordított rám, hogy nehezen tudtam bármi másra gondolni. Bárki másra.

Breevel beléptünk az épületbe, ahol mindkettőnknek órája volt. Bree felsóhajtott.

– Azt hiszem, itt elválnak útjaink – panaszkodott.
– Biztos nem akarsz a könnyű, békés bölcsészettudományi szakomra váltani? Akkor beköltözhetnék a lakásodba, és minden percet együtt tölthetnénk! – Sugárzóan rám mosolygott, mire az égnek emeltem a tekintetemet.

– Egy hét után megölnénk egymást. Jó szórakozást, csajsz! Ebédnél találkozunk.

Otthagytam, és amikor bementem az első órára, reméltem, hogy nem késtem el. Gyorsan elstutogtam egy bocsánatkérést, ahogy elmentem a tanár mellett, de csak felvonta a szemöldökét, és folytatta az előadást. Leültem az első üres helyre, és sietve, olyan csendben, amennyire csak tudtam, elővettem a laptopomat.

– Szia – súgta valaki, és kétszer is felé pillantottam, mire rájöttem, ki ül mellettem.

– Bark – súgtam vissza –, szia! Bocsi, nem is figyeltem. Hogy vagy?

Furcsa mosolyt villantott rám, majd visszafordította a figyelmét a kivetítőre, amin a tananyag ment. Egy pillanatig azt hittem, nem fog válaszolni, ezért felnyitottam a laptopomat, és jegyzetelni kezdtem.

– Ezt nekem kéne kérdezniem – motyogta egy kis idő után, majd oldalvást rám nézett. – Amikor legutóbb láttalak, nem igazán voltál magadnál. Aztán jöttek a mentők, és valaki azt mondta, hogy túlادagoltad magad. – Felvonta a szemöldökét, és ezzel minden létező kérdést fel is tett a témát illetően, mire felsóhajtottam.

– Jól vagyok – válaszoltam kurtán. – Valaki beletett valamit az italomba. – A szeme elkerekedett a döbbenettől, én pedig megráztam a fejemet. – Mint mondtam, Bark, jól vagyok.

Mocorogni kezdtem a széken, így jeleztem, hogy az órára szeretnék koncentrálni, nem pedig beszélgetni. Bark egyszerűen ejtette a témát, de nem egyszer rajtakaptam, hogy érdeklődve pillant felém. Amikor vége lett az órának, összeszedtem a cuccomat, és kirohantam, mielőtt további kérdésekkel bombázhatott volna.

Lehet, őrült vagyok, de nem lelkesedtem a gondolatért, hogy beszámoljak a legutóbbi halálközeli élményemről. Már pusztán a tény, hogy több alkalommal is részem volt benne, elég ahhoz, hogy éjszaka is ébren tartson.

Bark utánam kiáltott, de én már kilöktem az ajtót, és lehajtott fejjel, rózsaszín hajamat pajzsként az arcom előtt hagyva siettem végig a folyosón. Persze ez azt jelentette, hogy nem láttam, merre megyek, amíg valaki mellkasába nem ütköztem. Valaki nagyon kemény és izmos mellkasának. Valaki *szörnyen* ismerős mellkasának, akinek összetéveszthetetlen tölgyfa- és finom virágillata volt.

Ó, a faszom!

Élesen beszívtam a levegőt, hátradobtam a hajamat, és felemeltem a fejem, hogy a szemébe nézzek.

Erről a találkozóról álmodtam, és ettől tartottam már négy hete, ez játszódott le újra és újra a fejemben, kipróbálva különféle sértéseket és nyitó mondatokat, hogy minden tökéletes legyen, amikor találkozom a *férjemmel*. Ez sem készített fel a döbbenetes fájdalomra, árulásra és veszteségre, ami belém hasított, amikor a jéghideg, kék szemébe néztem.

Rögtön tudtam, hogy nem állok készen a konfrontációra. Még nem. Talán sosem jutok el odáig.

Félredobtam a gondosan előkészített csípős megjegyzésemet, és egyszerűen átsiklott rajta a tekintetem, mintha egy idegen lenne.

– Elnézést – súgtam magamban tartva az érzelmekavalkádot, ami darabokra szaggatta a lelkemet. – Nem figyeltem, merre megyek.

Megkerültem, mintha *semmit* sem jelentene számomra, de szorosan megmarkolta a csuklómat, még mielőtt elmehettem volna. Élesen megrántott, hogy forduljak felé, kicsit le is csúszott a gondosan felépített maszkja, és megcsillant alatta a megbánás és a büntudat. Vagy talán egyszerűen csak azt akarta, hogy lássam, mert egy pillanat múlva már nyoma sem volt ezeknek.

– Ne legyél gyerekes, Danvers hercegnő – mondta éles hangon, amitől kedvem támadt volna megmarkolni és megcsavarni a golyóit.

Felvontam a szemöldökömet, mert nem hagyhattam, hogy a bőröm alá férközzön. Legalábbis, ő ne tudjon róla.

– Nem azt akartad mondani, hogy *D’Ath* hercegnő? Vagy akkor már inkább királyné vagyok? – Oldalra bic-

centtettem a fejem, és a gondosan kialakított maszkommal néztem fel rá. Az érzelmeim alapján akár a postai díjszabásról is társaloghattunk volna. Archer mögött mozgás vonta magára a figyelmemet, és hevesebben kezdett verni a szívem. Tudom, hogy ők hárman sosincsének távol egymástól, de *bassza meg*, nem álltam rá készen, hogy szembenézzek a kamuzó köcsögök triójával. Egy kicsit sem.

Kody és Steele felénk tartottak, így csak pár másodpercem maradt megszökni, mielőtt az egyetem közepén akadok ki, és az igazgatónak halottkémet kellene hívnia miattam. Mert ezek hárman biztosan nem sétálnak el élve a beszélgetés után.

– Maddie, édes – köszöntött egy ismerős hang, mielőtt egy izmos kar átölelte a vállamat –, hát itt vagy! Már mindenhol kerestelek! – Az új barátom, Scott vigyorgott rám csillogó, gesztenyebarna szemmel. Tudott Archerről, Kodyról és Steele-ről. *Mindent* elárultam neki újévkor, amikor túlságosan sok barack snapszot ittam, és szomorú részeg MK lett belőlem. Mégis, mire készül?

Levette rólam a tekintetét, és elfintorodott, amikor meglátta Archer kezét a csuklómon.

– Hé, haver, remélem, jó okod van arra, hogy így fogod a csajomat! – Scott felvont szemöldökkel nézett Archerre, láthatóan kicsit sem ijedt meg a meglepetésférjem méretétől és az őt körülvevő veszélyes aurától.

Archer szája grimaszba torzult, mintha citromba harapott volna.

– Hogy mondd? Mégis ki a fasz vagy te?

Elengedte a csuklómat, és még azelőtt elrántottam, hogy meggondolhatta volna magát. Csupán véletlen, hogy a karom Scott dereka köré fonódott.

Scott gyorsan végigmérte Archert, majd úgy fintorgott, mintha nem lenne lenyűgözve. Pokolian jó színjáték volt, még nekem is be kellett ismernem, hogy lenyűgözött. Nem gondoltam, hogy ilyen jól meg tudja magát játszani. Bár ez már visszatérő elem az életemben, szóval miért is csodálkoznom rajta?

– Én a pasija vagyok. *Te* ki a fasz vagy?

Ó, baszki!

Fogalmam sem volt, meddig fog elmenni. Ma reggel elfelejtette betenni a rohadt agyát a fejébe? Száz kilométeres körzetben mindenki láthatja, hogy Archer nem olyan pasi, akivel baszakodni lehet, és az arca, amikor Scott ezt kimondta...

– Madison Kate – morogta Archer összeszorított fogakkal –, beszélhetnénk? Négyszemközt.

Kody és Steele mellénk értek, és visszanyeltem egy morgást.

– Kösz, nem – válaszoltam Archernek hűvös hangon. Felnéztem Scottra, és elmosolyodtam. Már elég kárt okozott azzal, hogy kikiáltotta magát a pasimnak, és nem volt értelme mentegetőzni. – Gyere, bébi, kísérj fel a pszichológiaórámra!

Scott úgy mosolygott rám, mintha én lennék számára az egész világ. Mintha totál szerelmesek lennénk, és nem állna tőlünk pár centire gyilkos arckifejezéssel három veszélyes *ex-akármilyen* bűnöző.

– Megtiszteltetés lenne, gyönyörűm.

Egyszerre indultunk el, távolodtunk Archertől, Steele-től és Kodytól, míg elnyelt az egyetemi diáktömeg. De mielőtt befordultunk volna a sarkon, Scott megállt, és hátrapillantott a válla felett, majd mielőtt teljesen fel tudtam

volna dolgozni, mi történik, az enyémnek nyomta az ajkát, ami úgy hatott rám, mint egy vödör jeges víz.

Elhúzódott, mielőtt ellökhettem volna, de az arcára kiülő mosolyából kárörvendő elégedettség sugárzott. Mindent elárult, ahogy újabb pillantást vetett magunk mögé. A közönségnek szólt az előadás... De a kurva életbe, le kell fektetnünk pár alapszabályt!

– Menjünk, Mads. – Felnevetett, és újra átkarolta a vállamat. – Mondtam, hogy idén minden megváltozik. Mögötted állok, bébi.

Végigfutott a hideg hátamon, ahogy a következő órára mentünk. Fogalma sem volt, hogy mibe tenyerelt bele. Ha nem teszek valamit, akkor holnap Scott fejét a küszöbömön találom. Csak ezúttal a férjem és a haverjai fogják megtenni ezt a szívességet.

A kurva életbe! Ennyit arról, hogy úgy teszek, mintha nem léteznének.